и юнашко тело на осждения. Вместо глава на това тело висеше само шията с остатжци от кожа и жили. Като некоя голема кжрваво червена роза беше цжвнала тая стратна шия. Около стжлба обилно се червенееше кржв, като да бе я излял некой с котел. Струйки кржв още продржжаваха да се стичат от шията.

На адютанта настржхнаха космите на главата от тая гледка. . . Още вчера той бе се помжчил да си представи всичко имено тжй. Но действителноста сега му се стори нещо сжвсем друго. Все пак той не се излжга: наистина, за пжрви пжт виждаше подобно нещо. Изумеността му поглед напразно се мжчеше да привикне кжм тоя труп без глава. Като да не бе виждал преди неколко минути сжщия човек жив. Нему се стори, че едва би могжл повече да издржжи такава гледа. . . И пое, по пжтеката нагоре, кжм завоя.

На долу, смутени и уплашени, слизаха кжм мжртвеца лекаря и свещенника. Последния вжрвейки и с разтреперани ржце, слагаше своя патрахил. Само военния прокурор чакаше вече до файтона. Той изглеждаше все тжй спокоен и пушеше цигара.

— Е, какво? усмихна се той небрежно.

— Страшно е! отвжрна адютанта.

— Да, най добрата амнистия е тая . . .

Адютантжт, едвам можа да извжрви още десетина крачки. Преживеното вчера и днес бе сломило неговите сили . . . И поиска да му доведат коня.

След малко той препускаше да докладва за изпжлнение на заповедта.